

Vyvěšeno dne: 11. 2. 2026
Svěšeno dne: 25. 2. 2026

Jakub Otevřel, DiS.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobce: **Pavel Lebloch**, bytem Bulhary 270, zast. Mgr. Michalem Staňkem, advokátem se sídlem Opletalova 1525/39, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 5. 11. 2024, č. j. MZP/2024/290/1624, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2025, č. j. 5 A 110/2024-70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ň ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podstata nyní posuzované věci spočívá v tom, zda mají být čtyři pozemky ve vlastnictví stěžovatele [par. č. 2394/1, 2394/2, 2438 a 2439, všechny v katastrálním území Bulhary (dále „dotčené pozemky“)] zahrnuty do Chráněné krajinné oblasti Soutok (dále „CHKO Soutok“), která byla vyhlášena nařízením vlády č. 55/2025 Sb., o Chráněné krajinné oblasti Soutok (dále „nařízení vlády o CHKO Soutok“), dne 15. 1. 2025 s účinností od 1. 7. 2025.

[2] Žalobce podal námitky ve smyslu § 40 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále „ZOPK“), proti zařazení dotčených pozemků do záměru na vyhlášení zvláště chráněného území CHKO Soutok (dále „záměr CHKO Soutok“). Žalovaný jako prvostupňový správní orgán rozhodnutím ze dne 25. 5. 2024, č. j. MZP/2024/620/2380 (dále „prvostupňové rozhodnutí“), těmto námitkám ve vztahu k dotčeným pozemkům nevyhověl.

[3] Proti prvostupňovému rozhodnutí o nevyhovění námitkám podal žalobce rozklad, který ministr životního prostředí v záhlaví uvedeném rozhodnutím (dále „ministr“ a „rozhodnutí ministra“) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[4] Proti rozhodnutí ministra podal žalobce žalobu, kterou Městský soud v Praze zamítl. Uzavřel totiž, že:

- ačkoliv žalovaný o námitkách nerozhodl ve lhůtě stanovené zákonem, nezpůsobil tímto postupem nezákonnost rozhodnutí;
- pozemky žalobce byly řádně zahrnuty do předmětu ochrany, přičemž důvod této ochrany byl v rámci záměru CHKO Soutok i rozhodnutí správních orgánů náležitě vysvětlen;
- možnosti využití dotačních nástrojů v případě evropsky významných lokalit (dále „EVL“) a CHKO nemají vliv na nosné důvody správních rozhodnutí;
- nebylo možné sjednat smluvní ochranu namísto ochrany zvolené;
- probíhající pozemkové úpravy se nijak nedotýkají veřejných subjektivních práv žalobce (potažmo práv a povinností vyvěrajících z jeho vlastnictví dotčených pozemků);
- neshledal důvodné pochybnosti o nestrannosti Agentury pro ochranu přírody a krajiny, tudíž i její analýza provedená v rámci záměru CHKO Soutok je věrohodná a relevantní.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek, jakož i obě správní rozhodnutí, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení z důvodu nepřezkoumatelnosti a nesprávného posouzení právní otázky.

[6] Podle stěžovatele při přípravě a přijímání nařízení vlády o CHKO Soutok, čemuž předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí ministra, byly porušeny čl. 4 a čl. 11 Listiny základních práv a svobod (dále „Listina“) a rovněž některá ustanovení ZOPK.

[7] Zásah do vlastnického práva spatřuje stěžovatel zejména v tom, že zařazením dotčených pozemků do CHKO Soutok došlo ke snížení jejich hodnoty. Nezákonná je rovněž forma tohoto omezení, neboť CHKO byla vyhlášena nařízením vlády jako podzákonným právním předpisem, nikoliv zákonem.

[8] Stěžovatel se domnívá, že bylo omezeno rovněž jeho právo na podnikání (čl. 26 Listiny). Dotčené pozemky jsou totiž z velké části intenzivně obhospodařovanou půdou. Jejich zařazení do CHKO Soutok je nepřípustné, neboť na těchto pozemcích chybí jakýkoliv předmět ochrany.

[9] Zařazení dotčených pozemků do CHKO je podle stěžovatele v rozporu i s § 25 ZOPK. V záměru CHKO Soutok je totiž uvedeno, že zemědělsky intenzivně obhospodařované pozemky nejsou předmětem ochrany (str. 2, část 3). V záměru na vyhlášení CHKO Soutok chybí rovněž výčet dlouhodobých cílů ochrany přírody a krajiny (str. 3, část 5). Zemědělsky obhospodařované půdy nejsou uvedeny ani ve II. zóně CHKO, zahrnuty jsou pouze v zóně III. CHKO (str. 6, část 8). Z toho je podle stěžovatele zřejmé, že na intenzivně obhospodařovaných půdách neexistuje důvod ochrany, proto nemohou být zařazeny do navrhované CHKO Soutok. Jsou-li totiž v důsledku vzniku CHKO zasažena ústavně zaručená práva vlastníků pozemků, je nezbytné prokázat smysl této ochrany. Ten však nemůže být naplněn v případě, kdy se na dotčených pozemcích předmět ochrany léta nenacházel.

[10] Žalovaný, potažmo ministr, ani městský soud se nevypořádali s opakovaně vznesenou námitkou týkající se (ne)využití smluvní ochrany podle § 45c ZOPK. Podle tohoto ustanovení měl žalovaný zaslat vlastníkům dotčených pozemků výzvu směřující k uzavření smlouvy k ochraně dotčených pozemků. To však neučinil. Ochrana EVL má být přitom přednostně realizována v součinnosti s vlastníky pozemků. Žalovaný nicméně přistoupil (rovnou) k vyhlášení zvláště chráněného území, což nelze odůvodnit ani odkazem na test proporcionality. Sami vlastníci

pokračování

dotčených pozemků se totiž žalovanému ozývali se zájmem o uzavření smluvní ochrany. Chtěl-li žalovaný smluvní ochranu obejít, měl nejdříve zrušit ochranu EVL a následně vyhlásit CHKO.

[11] Z výše uvedených důvodů je napadený rozsudek podle stěžovatele nepřezkoumatelný a nezákonný.

[12] Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Zdůraznil, že dosavadní základní ochrana území (pozemky jsou součástí EVL), které je součástí záměru CHKO Soutok, není dostatečná. Od doby jejich vyhlášení totiž došlo ke zhoršení stavu některých přírodních biotopů. Části tohoto území jsou chráněny rovněž jinými nástroji (např. jako krajinné prvky), ty nicméně nejsou schopny zajistit potřebnou komplexní ochranu. Část území obou EVL, pokrývající oblast záměru CHKO Soutok, je v současné době chráněna rovněž maloplošným zvláště chráněným územím (národní přírodní památka, národní přírodní rezervace, přírodní rezervace a přírodní památka). Smluvní ochrana podle § 39 ZOPK proto již u těchto území není právně možná. Je rovněž nežádoucí, aby území navrhované jako CHKO bylo rozdrobeno do několika různých režimů ochrany. Již prvostupňový orgán uvedl, že smluvní ochrana namísto vyhlášení CHKO na pozemcích zahrnutých v záměru CHKO Soutok není uskutečnitelná, a to zejména s ohledem na majetkové poměry v území (roztržistěnost vlastnických vztahů) a přírodní specifika území Soutoku. Dle žalovaného nelze ze smluvní ochrany obecně vyloučit ani větší území, nicméně všechna již zmiňovaná území se od území Soutoku odlišují právě majetkovými poměry, kdy smlouvy chránící tato větší území musely být uzavřeny pouze se dvěma subjekty (Ministerstvo obrany a Vojenské lesy a statky ČR, s. p.). V případě pozemků dotčených záměrem CHKO Soutok se však jedná o přibližně 6 870 subjektů, se kterými by muselo dojít k uzavření smlouvy. Nadto žalovaný podotkl, že není kompetentním orgánem k uzavírání smluvní ochrany. K tomu je pověřen krajský úřad. To, jak postupoval příslušný orgán ochrany přírody v případě smluvní ochrany, nemá na nyní posuzovanou věc přímý vliv.

[13] Smluvní ochranný režim se nadto vztahuje pouze na vlastníka pozemku a nepůsobí vůči třetím osobám. Ze zákona sice plyne zákaz takto chráněné území poškozovat (§ 39 odst. 2 ZOPK), avšak takto formulované pravidlo je velmi obecné a nezajistí efektivní ochranu území. Na druhou stranu je tento zákaz velmi přísný, neboť z něj není možné udělit výjimku. Režim CHKO je „flexibilnější“ – ve vyhlášovacím předpisu lze stanovit bližší podmínky užívání pozemků a rovněž lze udělit výjimky ze zákazů (dle § 43 ZOPK) či udělit souhlas orgánu ochrany přírody.

[14] Ve správním řízení byla zvažována též možnost vynětí pozemků stěžovatele ze záměru CHKO Soutok. Žalovaný však dospěl k závěru (i na základě odborného stanoviska Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky), že pozemky stěžovatele byly do záměru CHKO Soutok zahrnuty z důvodu celistvosti území a scelování jednotlivých typů krajinných celků v nivě řeky Dyje. Pokud by byly ze záměru vyňaty, ztížilo by to zajištění předmětu ochrany a také by to zhoršilo možnost zachování přírodních funkcí nivního ekosystému řeky Dyje.

[15] Stát vyhlášením CHKO nenarušil žádná ústavně zaručená práva stěžovatele a nedošlo ani k porušení zákona. Jednotlivé fáze vyhlášení CHKO Soutok byly uskutečněny v souladu se zákonem. Záměr CHKO Soutok byl řádně vyhlášen; stěžovatel podal námitky, které žalovaný vypořádal; návrh uvedeného záměru prošel mezipříslušným připomínkovým řízením, a nakonec byl schválen vládou. V řízení o námitkách žalovaný vyhodnotil míru dotčení vlastnických práv stěžovatele a zmínil rovněž možné nástroje na kompenzaci případného ztížení hospodářské činnosti (§ 58 ZOPK). Žalovaný stěžovatele rovněž upozornil na skutečnost, že vyhlášení CHKO jeho vlastnické právo nijak neovlivňuje – stěžovatel může dotčené nemovitosti dále užívat a provozovat hospodářskou činnost. K tomu žalovaný podotkl, že již v současnosti jsou vlastníci pozemků v EVL limitováni v některých činnostech s ohledem na výskyt zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů v území.

[16] Závěrem žalovaný uvedl, že ochrana přírody a krajiny je veřejným zájmem. Každý je povinen při užívání přírody a krajiny strpět omezení vyplývající ze zákona, a to i z vyhlášení zvláště chráněného území. Při ochraně životního prostředí jsou zásahy do vlastnického práva přípustné, je-li omezení založeno zákonem a jsou-li vyváženy soukromé a veřejné zájmy. To potvrzuje Evropský soud pro lidská práva (rozsudek z 8. 7. 2008, *Turgut a další proti Turecku*, č. 1411/03).

[17] K námitce chybějícího předmětu ochrany v případě orné půdy žalovaný poukázal na opakované vysvětlení, že dotváří harmonicky utvářenou krajinu s typickým krajinným rázem a rovněž plní přírodní funkci krajiny z důvodu provázanosti orné půdy s vodním režimem. Smyslem ochrany orné půdy je proto zachování krajiny a jejích přírodních funkcí. Zahrnutí hospodářsky využívané krajiny do CHKO je podle žalovaného zcela běžné. Nelze totiž opomenout vzájemnou provázanost jednotlivých ekosystémů (s ohledem na rozmnožování živočichů, biodiverzitu, podmáčení lokalit, atd).

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[18] V rozhodných rysech se obdobnou věcí Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 30. 5. 2025, č. j. 22 As 4/2025-59. Ústavní stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2025, sp. zn. IV. ÚS 2254/2025. Nejvyšší správní soud proto ze závěrů uvedeného rozsudku v podstatné míře vychází i nyní. To je umožněno nejen srovnatelnými okolnostmi obou věcí, ale také tím, že tehdejší stěžovatelku zastupoval v soudním řízení před městským soudem, jakož i v řízení o kasační stížnosti, stejný zástupce jako nynějšího stěžovatele, pročež žalobní i kasační argumentace byla v obou případech v podstatě shodná.

[19] Protože stěžovatel rozsudek městského soudu označil za nepřezkoumatelný, Nejvyšší správní soud nejdříve posoudil tuto kasační námitku. O tom si ostatně musí učinit úsudek i bez uplatnění námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Podle stěžovatele městský soud rozsudek nedostatečně odůvodnil a nevypořádal námitku týkající se smluvní ochrany pozemků.

[20] S tím však Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Městský soud totiž všechny námitky stěžovatele pečlivě vypořádal a neopomenul uvést ani obecná východiska ochrany přírody a krajiny. Stěžovatel ostatně blíže neupřesnil, které své závěry městský soud dostatečně neodůvodnil, případně které žalobní body opomenul vypořádat. Například žalobnímu bodu ohledně smluvní ochrany se městský soud věnoval v bodech 40. až 46. napadeného rozsudku (v kapitole *III.4. Smluvní ochrana pozemků*). Z kasačních námitek je proto zjevné, že stěžovatel ve skutečnosti nesouhlasí se samotným právním posouzením provedeným městským soudem, což ovšem nelze zaměňovat se zmíněnou nepřezkoumatelností. Jednoduše vyjádřeno, nesouhlas s věcným názorem městského soudu je něco zcela jiného než tvrzení, že tento názor v rozhodnutí vůbec obsažen není. Nejvyšší správní soud tak činí dílčí závěr, že rozsudek městského soudu je přezkoumatelný. Proto přistoupil k věcnému posouzení případu.

[21] Podle § 45c odst. 4 *k zajištění udržení příznivého stavu evropských stanovišť nebo stanovišť evropsky významných druhů, které jsou předmětem ochrany evropsky významných lokalit, lze území evropsky významných lokalit nebo jejich části vyhlásit za zvláště chráněná území nebo zde zřídit smluvně chráněná území podle § 39. Vyžaduje-li udržení příznivého stavu předmětu ochrany evropsky významné lokality přísnější ochranu než podle odstavce 2, stanoví vláda nařízením u této evropsky významné lokality nebo její části kategorie zvláště chráněných území, ve kterých je příslušné orgány ochrany přírody vyhlásí, nebude-li tato ochrana zajištěna smluvně. Takto vláda postupuje v případě, že tato evropsky významná lokalita není dosud vyhlášena za zvláště chráněné území a její ochrana není zajištěna ani smluvně podle § 39.*

pokračování

[22] Podle § 45c odst. 5 ZOPK *orgány ochrany přírody do 30 dnů ode dne vyhlášení nařízení vlády podle odstavce 1 ve Sbírce zákonů a mezinárodních smluv upozorní formou veřejné vyhlášky podle § 25 správního řádu vlastníky pozemků v evropsky významných lokalitách nebo jejich částech, jejichž ochranu je podle nařízení vlády podle § 45a odst. 2 třeba zajistit vyhlášením zvláště chráněného území, že jejich ochrana na dotčeném pozemku v případě, že to § 39 připouští, může být zajištěna smluvně. Pokud vlastník pozemku ve lhůtě 60 dnů ode dne doručení upozornění neučiní žádný písemný úkon směřující k uzavření smlouvy, nebo na základě tohoto úkonu nedojde ve lhůtě dvou let k uzavření smlouvy podle § 39, bude evropsky významná lokalita vyhlášena jako zvláště chráněné území v kategorii ochrany stanovené národním seznamem, a to postupem stanoveným tímto zákonem pro vyhlášení zvláště chráněného území příslušné kategorie. Vyhlášení zvláště chráněných území podle odstavce 4 provedou příslušné orgány ochrany přírody nejpozději do 6 let od přijetí lokality do evropského seznamu.*

[23] Podle § 39 odst. 1 ZOPK *ochrana evropsky významných lokalit je zajišťována přednostně v součinnosti s vlastníky pozemků. Pro evropsky významné lokality lze namísto vyhlášení národní přírodní rezervace, národní přírodní památky, přírodní rezervace, přírodní památky nebo památného stromu, včetně jejich ochranných pásem, prohlásit území za chráněné nebo strom za památný, pokud již nejsou zvláště chráněny podle tohoto zákona, na základě písemné smlouvy uzavřené mezi vlastníkem dotčeného pozemku a příslušným orgánem ochrany přírody. Smluvně lze dále chránit i stromy nebo jiná území se soustředěnými přírodními hodnotami, kde jsou zastoupeny významné či jedinečné ekosystémy v rámci příslušné biogeografické oblasti nebo stanoviště vzácných či ohrožených druhů živočichů a rostlin, pokud již nejsou zvláště chráněny podle tohoto zákona. Smlouva musí obsahovat zejména: a) vymezení ochranných podmínek chráněného území nebo památného stromu, b) způsob péče o chráněné území nebo strom.*

[24] Dle stěžovatele se žalovaný ani městský soud nijak nevypořádali s námitkou nevyužití postupu podle § 45c ZOPK. Dle stěžovatele byl porušen zákon, neboť zpracovatel nařízení o CHKO vůbec neoslovil stěžovatele se žádostí o uzavření smluvní ochrany dotčených pozemků a místo toho rovnou vyhlásil zvláště chráněné území.

[25] Z rozhodnutí žalovaného (str. 10 až 12), rozhodnutí ministra (str. 6 až 8) i z napadeného rozsudku (body 40. až 46.) je zřejmé, že správní orgány i městský soud se otázky smluvní ochrany věnovaly, přičemž uvedly, že vzhledem k roztržštěnosti vlastnických vztahů na území zamýšlené CHKO Soutok je smluvní ochrana území fakticky neproveditelná. Nadto žalovaný podotkl, že smluvní ochranný režim upravuje vztah pouze k vlastníkovi pozemku jakožto smluvní straně, nikoliv vztah ke třetím osobám, a zdůraznil rovněž neefektivnost takového řešení.

[26] Jak je patrné z citovaných ustanovení ZOPK, pro EVL (kam spadají rovněž dotčené pozemky) lze namísto vyhlášení národní přírodní rezervace, národní přírodní památky, přírodní rezervace, přírodní památky nebo památného stromu, včetně jejich ochranných pásem, zvolit ochranu na základě písemné smlouvy uzavřené mezi vlastníkem dotčeného pozemku a příslušným orgánem ochrany přírody. Z textu zákonného ustanovení je zjevné, že smluvní způsob ochrany EVL je alternativou především k vyhlášení maloplošných zvláště chráněných území, byť smluvní ochranu nelze *a priori* vyloučit ani u většího území (HANÁK, J. § 39 [Smluvní ochrana]. In: VOMÁČKA, V., KNOTEK, J., KONEČNÁ, M., HANÁK, J., DIENSTBIER, F., PRŮCHOVÁ, I. *Zákon o ochraně přírody a krajiny*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 285, marg. č. 2 a 3.). To se však v tomto případě nestalo. Žalovaný při posuzování předmětu ochrany v rámci testu proporcionality vážil jednotlivé možnosti ochrany, přičemž s ohledem na majetkové vztahy v území, efektivitu ochrany a charakter dotčených pozemků uzavřel, že smluvní ochrana není vhodná a ani proveditelná.

[27] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s vysvětlením správních orgánů potvrzeným městským soudem, že již dnes se na části území obou EVL (Soutok – Podluží a Niva Dyje) nachází zvláště chráněná území – národní přírodní rezervace, národní přírodní památky a přírodní rezervace, u nichž nelze smluvní ochranu dle § 39 ZOPK realizovat ani právně. Území CHKO Soutok by tak

bylo rozdrobeno do několika režimů ochrany (maloplošná zvláště chráněná území, smluvní ochrana a CHKO), což by navíc přineslo problematické zajištění systematické a komplexní péče o území jako celek. S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že tato námitka není důvodná.

[28] K námitce chybějícího předmětu ochrany na dotčených pozemcích se již vyjádřili žalovaný (str. 9 až 10 rozhodnutí žalovaného), ministr (str. 3 až 5 rozhodnutí ministra) i městský soud (body 30. až 34. napadeného rozsudku). Stěžovatel již v námitkách (jakož i v rozkladu a žalobě) uváděl, že *orná půda* nemůže být předmětem ochrany, resp. že na dotčených pozemcích chybí požadovaný smysl ochrany. V kasační stížnosti stěžovatel používá spojení „intenzivně obhospodařovaná půda“, aniž však blíže specifikuje, jakým způsobem na pozemcích hospodaří a jak konkrétně bude v další činnosti omezen. Rovněž tvrzení stran omezení vlastnického práva ponechal v obecné rovině. Stěžovatel nijak nedoložil ani snížení hodnoty pozemků.

[29] Nejvyšší správní soud se s odůvodněním správních orgánů i městského soudu v této otázce rovněž ztotožnil. V tomto ohledu lze ve stručnosti odkázat na přesvědčivé vysvětlení městského soudu, proč rovněž *orná půda* spadá do předmětu ochrany (výstižně shrnuté v bodu 34. napadeného rozsudku – tvoří harmonicky utvářenou krajinu s typickým krajinným rázem a plní přírodní funkci krajiny z důvodu provázanosti s vodním režimem). Ani tato námitka proto není důvodná.

[30] Stěžovatel v kasační stížnosti také namítal, že k omezení jeho vlastnického práva došlo na základě nařízení vlády, nikoliv zákona, a proto byl porušen čl. 11 odst. 4 Listiny. Ani tomuto argumentu však nelze přisvědčit. Vznik CHKO je totiž sice vyhlášován nařízením vlády, nicméně právě možnost vytvořit CHKO, způsob vzniku CHKO, jakož i základní podmínky ochrany CHKO stanoví přímo zákon (§ 25 a násl. ZOPK). Je proto podstatné, že pro vydání nařízení vlády existuje odpovídající zákonná úprava, na kterou toto nařízení o CHKO Soutok (pro jehož vydání není třeba zákonné zmocnění, jelikož toto zmocnění obsahuje již čl. 78 Ústavy) přímo navazuje. Nadto platí, že předvídané zásahy do vlastnického práva plynoucí z vyhlášení CHKO Soutok nemají podobu zbavení majetku ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny, ale jde o úpravu užívání v souladu se sociální funkcí vlastnictví, které předpokládá čl. 11 odst. 3 Listiny. Ten stanoví, že vlastnictví zavazuje a nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy (srov. bod 93. a násl. nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 10. 2025, sp. zn. Pl. ÚS 17/25, kterým byl zamítnut návrh na zrušení nařízení vlády o CHKO Soutok).

[31] Lze tak uzavřít, že Nejvyšší správní soud v postupu správních orgánů ani městského soudu, resp. v jejich rozhodnutích, neshledal žádné pochybení. Dotčené pozemky byly do záměru CHKO Soutok zařazeny v souladu se zákonem, přičemž námitky stěžovatele na tom nemohly nic změnit. Nelze jistě zpochybnit, že vyhlášení CHKO s sebou přináší jistá omezení, stěžovatel ovšem svá tvrzení nespecifikoval a například ani netvrdil a nedoložil, že omezení jsou natolik závažná, aby bylo třeba přehodnotit rozsah stanovené ochrany. Stěžovatel byl upozorněn na skutečnost, že v případě ztížení zemědělského hospodaření v důsledku vyhlášení CHKO Soutok má dle § 58 ZOPK nárok na finanční náhradu; smysl a účel zvolené ochrany byl náležitě vysvětlen již správními orgány a při vyhlášení CHKO byl dodržen zákonný postup.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

[33] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v posuzované věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému,

pokračování

který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, jak ostatně sám potvrdil ve vyjádření ke kasační stížnosti, a proto mu je soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. února 2026

L. S.

JUDr. Radan Malík v. r.
předseda senátu